

"Kaikki hyvin"

Tässä vahingossa eksyin tälle sivustolle ja luin muitten tarinoita. Ajattelin että vois tässä tylsyyttäni kirjoittaa oman tarinani. Ps: Vaihdoin nimet, etten loukkaa tarinassa olevien henkilöiden yksityisyyttä.

Minulla oli tämä kaveri Milla. Me kaksi olimme olleet bestiksiä 1-2 luokilla. Kolmosella välimme ei olleet enää niin läheiset, koska molemmat olimme saaneet uusia kavereita toisen koulun siirtyessä meidän kouluumme väliaikaisesti. Nelosella uudet kaverimme siirtyivät takaisin vanhaan kouluunsa, joten minä ja Milla aloimme hengata taas. Milla alkoi myös hengamaan meitä vuoden nuoremman Liisan kanssa, joka oli pikkusiskoni litan kanssa samalla luokalla. Liisa ja pikkusiskoni olivat kavereita, joten minusta, Millasta, Liisasta ja pikkusiskostani litasta tuli erottamaton nelikko. Pian kuitenkin Milla ja lita alkoivat viettää yhä enemmän aikaa keskenään, kun minä ja Liisa olimme jääneet keskenämme. Liisa tuli tosi kateelliseksi Millasta ja valitti minulle jatkuvasti siitä, että Milla ja lita olivat enemmän keskenään, kuin meidän kanssa. Minua se ei haitannut vaikka, lita oli vienytkin ainoan kaverini olin vain iloinen, että pikkusiskoni oli löytänyt kaverin, varsinkin hänen kiusaamistaustansa takia (lita oli kiusattu eskarissa). Kesä tuli ja Liisan ja Millan välit pahenivat.

Nelosluokan syksyllä tämä edellä mainitun koulun oppilaat vaihtoivat uudelleen meidän kouluumme tällä kertaa pysyvästi. Yhtenä päivänä näin kaverini Siirin vilkuttamassa minulle. Meni tämän rakennuksen taakse mistä Siiri oli vilkuttanut minulle. Milla ja Liisa olivat siellä. Liisa sanoi minulle että, lita oli syy, miksi hänellä ja Millalla meni välit poikki ja että lita oli muka kieltänyt Milla hengamasta Liisan kanssa. Olin sanaton tässä tilanteessa ja lähin pois. En aikonut sanoa mitään, mutta luokanvalvojani huomasi, että jokin vaivasi minua, hän laitoi minut puhumaan juuri sen opettajan kanssa, jota vihasin. Kerroin kuitenkin tälle opettajalle mikä vaivasi minua. Tämä opettaja puhui Millan, Liisan ja litan kanssa. Kaikki hyvin...No ei vitussa.

Liisan ja Millan välit huononivat taas Millan alkaessa hengata luokkalaisemme Selinan kanssa. litasta ja Liisasta tuli bestiksiä. Minä löysin taas yhteyden aivan ihanan Tuulin kanssa, jonka kanssa olimme olleet bestiksiä eskarissa. Kaikki meni hyvin.

Liisa ja Milla alkoivat taas hengata marraskuussa. Liisa alkoi kiusata litaa ja käännutti kaikki litan kaveritkin mukaan siihen. lita jäi yksin. Samaan aikaan minun ja Selinan riidat kiristyivät (minulla, siskoillani ja Selinalla on pitkä ja monimutkainen suhde). lita kertoi minulle kiusaamisesta. Kysyin monesti lupaa mennä sanomaan suorat sanat Liisalle, mutta lita kielsi minua joka kerta. lita sanoi että Liisa ei halua hänen isänsä tietävän tästä (Liisan isä on aika outo tapaus). Ajattelin että lita kyllä

---

tietää mitä tekee ja samalla fantasioin Liisan hakkaamisesta (en ole väkivaltainen ihminen. On eri asia ajatella, kuin oikeasti tehdä niin). litan elämän halu alkoi hävitä tietämättäni.

Keväällä Selina päätti mennä Liisan puolelle kiusaamisasiasta ja samassa loukkasi perhettämme. Keroin liikan opettajallemme tästä ja hän piti meille puhuttelun. Puhuttelussa opettaja kysyi, miksi hän sanoi niin.

Selina vastasi -" Tuntui vaan niin pahalta, että Liisan äiti on kuollut" ja hän purskahti itkuun(Liisan äiti kuoli kun tämä oli vasta 2-3 vuotias). En voinut sanoa mitään. Pian tämän jälkeen Selina ja Milla alkoivat puhua minusta paskaa Siirille. Siiri kertoi minulle, Tuulille ja luokkamme lirikselle tästä. Totesimme heidän olevan lapsellisia. Siiri kertoi tämän Selinalle ja Millalle. Tätä jatkui jonkin aikaa kunnes, Siiri meni turkkiin juuri silloin, kun meillä oli luokkaretki. Selina ja Milla käyttivät tämän tilaisuuden hyväksi ja sysäsivät kaiken Siirin vastuulle, kun hän ei voinut itseään puolustaa. Milla lähinnä oli hiljaa niin kuin aina. Selina taas manipuloi meidät uskomaan, että se oli Siirin vika. Me idiootit uskoimme sen. Se on tavallaan hauskaa, koska Milla teki saman litalle. Iiris yritti viestitellä meille, mutta ainoa joka, vastasi oli Tuuli, koska hän ei halunnut kenellekkään pahaa. Selena viksuna päätti kertoa luokanvalvojallemme, joka kertoi tästä taas liikan opettajallemme. Opettajat päättivät pitää meille taas puhuttelun, kun Siiri palaa turkista. Siirin palatessa kouluun ainoa joka hänelle puhui, oli Tuuli. Puhuttelussa mikään ei selvinnyt, koska liikunnan opettajamme ei kuunnellut ketään eikä antanut kenenkään puhua. En ymmärrä miksi hänet aina otetaan mukaan noihin keskusteluihin.

Kesällä lita ja Liisa vihdoinkin sopivat. litan kiusaaminen oli vihdoinkin ohi ja hän vihdoinkin pystyi olemaan oma iloinen itsensä taas. Kesällä myös tajusin, etten omaltani draamaltani ollut huomionnut siskoni ahdinkoa ja tuskaa. Hankimme myös kanin, jonka nimesimme Nick-Kaleviksi.

Kuutosluokan syksyllä kaikki vain esittivät, ettei viime vuotta olisi ollutkaan. Meidän luokan tytöistä tuli erottamaton kuusikko. Me vietimme paljon aikaa yhdessä. Aloin myös satuttamaan itseäni ei mitään vakavaa se vaan tuntuu musta hyvältä (takaraivon lyöminen seinään ja nipistely ei mitään muuta). Pikkusiskoni joutui esittämään, että hän on Liisan kaveri, koska ei halunnut riitoihin Liisan kanssa. Talvella haukka tappoi Nick- Kalevin onneksi siskoni juoksivat paikalle oikeaan aikaan, ettei haukka kerennyt viedä Kalevin ruumista pois. Isosiskoni Riina todella rakasti Kalevia. Riina ei mennyt kouluun kahteen viikkoon ja sortui satuttamaan itseään. Keväällä (ennen korona) luokkamme piti yökoulun. Yhtäkkiä syyllisyyden tunne ja itseinho siitä, etten ollut auttanut litaa, kun hän minua tarvitsi, alkoi vaivamaan minua ja purskahdin itkuun hysteerisesti enkä voinut lopettaa. Valehtelin syyksi, että eräs Patrik oli haukkunut minua atooppisen ihoni takia mitä hän tekikin. Huomasin mieleni menevän alaspäin yhä enemmän ajan kuluessa.

Sitten etäkoulu alkoi. Olin tosi iloinen tuohon aikaan. Tuli kuitenkin aika, kun piti palata takaisin kouluun. Kun astuin koulun pihalle aistin negatiivisen energian mikä ympäröi tätä paikkaa. Kaikki huonot muistot ja kyyneleet mitä siellä on kulutettu. Luokanvalvoja antoi meille tehtäväksi kirjoittaa joka vuodelta joku muisto ja ajatuksia yläasteelle menosta. Kirjoitin odottavani pääseväni yläasteelle ja, että tämä koulu on liian täynnä huonoja muistoja. Luokanvalvojamme selvästi otti vaikutteta tekstistäni, kun hän teki puhettaan meille. Hän sanoi jotain tämän tyyppistä -"Olette saneet täältä monia hyviä, kuin huonojakin muistoja muistakaa, ettei kukaan voi ottaa niitä pois teiltä.". Pidättelin itkuani, kun hän sanoi tuon. Muista kotona imuroidessani huonettani itkeneeni helpotuksesta, että pääsin pois sieltä.

Kesän alussa olin onnellisempi, kuin koskaan minulla oli paljon energiaa ja oli iloinen, mutta pikkuhiljaa onnellisuuteni alkoi hiipua pois. Huomasin myös, että olin ihastunut Millaan. Kerroin

siskoilleni. Riina ei

kiinnostanut. Lita ei kiinnostanut, että tykkäsin tytöistä, mutta hän oli pettynyt että, kaikista ihmisistä ihastuin Millaan. Oli samaa mieltä litan kanssa. Kesän puolivälissä mielialani laski huomattavasti. Itkin jatkuvasti, olemassaolo tuntui turhalta, olin väsynyt koko ajan mutten saanut unta, ruoka ei enää maistunut. Totesin -"Tältä varmaan tuntuu olla masentunut." Kerroin siskoilleni nauraen samalla miltä minusta tuntui. He katsoivat minua huolestuneesti. Tajusin että jos tämä menee pahemmaksi minun pitäisi pyytää apua. Ajatuskin siitä sai minut voimaan pahoin, joten päätin -"Vitut tästä." Päätin olla satuttamatta itseäni, pakotin

itseni näkemään kavereitani ja puhuin siskoilleni ongelmistani (vaikka he eivät edes kuunnelleet se auttoi). Kerroin kavereilleni seksuaalisesta suuntautumisestani. Kutsuin Tuulin yökylään, me juttelimme paljon. Tulin

kaapista ulos ensin isälleni (isäni ei tiennyt mitä bi meinasi, joten luulin kertoneeni hänelle).

Myöhemmin, kun isäni tajusi mitä bi meinaa hän katsoi minua oudosti, (tavallaan hauskaasti) joka sai minut hymyilemään. Isäni oikeastaan vaan nauraa asialle. Kun tulin ulos kaapista äidilleni. Hän katsoi minua tuomitsevasti. Olen okei sen kanssa, ettei äiti hyväksy minua, se on outoa. Masennuksen aikana tunteeni Millaa kohtaa katosivat.

Nyt olen seiskalla. Tunnen oloni vielä joskus alakuloiseksi. Tiedän että minun luultavasti pitäisi hankkia apua, mutta en aijo. Avun pyytäminen on minulle liian vaikeaa. Kohta on joulukuu ja se meinaa, että loma on tulossa. Pelkään lomia, silloin on liikaa aikaa miettiä asioita. Voisin laittaa tähän loppuun jonkun "Kaikki on arvokkaita jutun", mutta en laita sen sijaan sanokaamme -"Painu helvettiin masennus eläkä palaa". Kiitos

ajastanne hyypät ja anteeksi jos tää on vähän sekava.